

BAELTER, LARS, SUNDQVIST, ERNST PETTER

De trognas glädje- och tröstefulla försäkran i lifwet och i döden, i anledning af Jobs boks 19:25. då probstens och kyrkoherdens i Båldnäs församling ... Olof Bergmans änke-fru ... Hedvig Possieth, me

(Sundqvist
1762

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

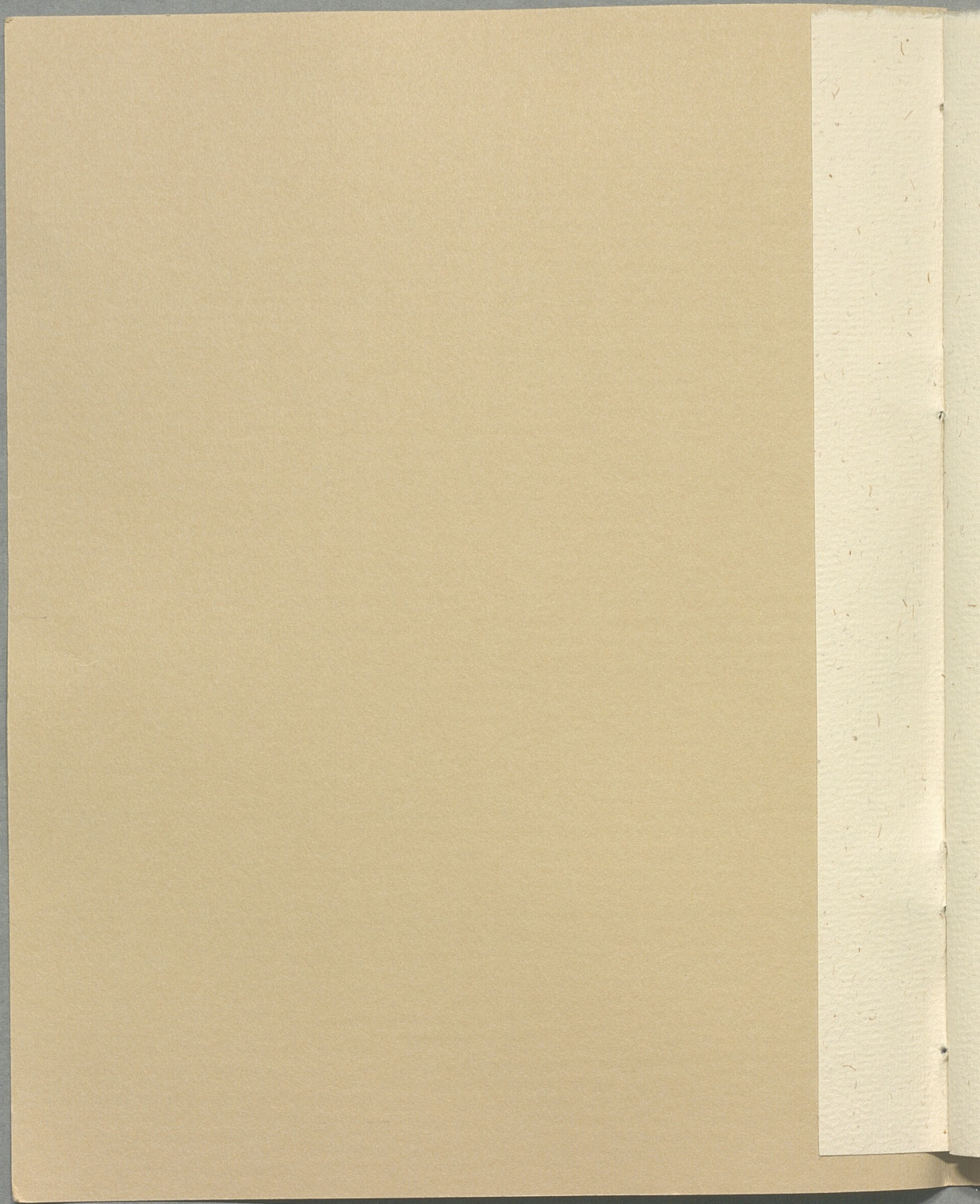
- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

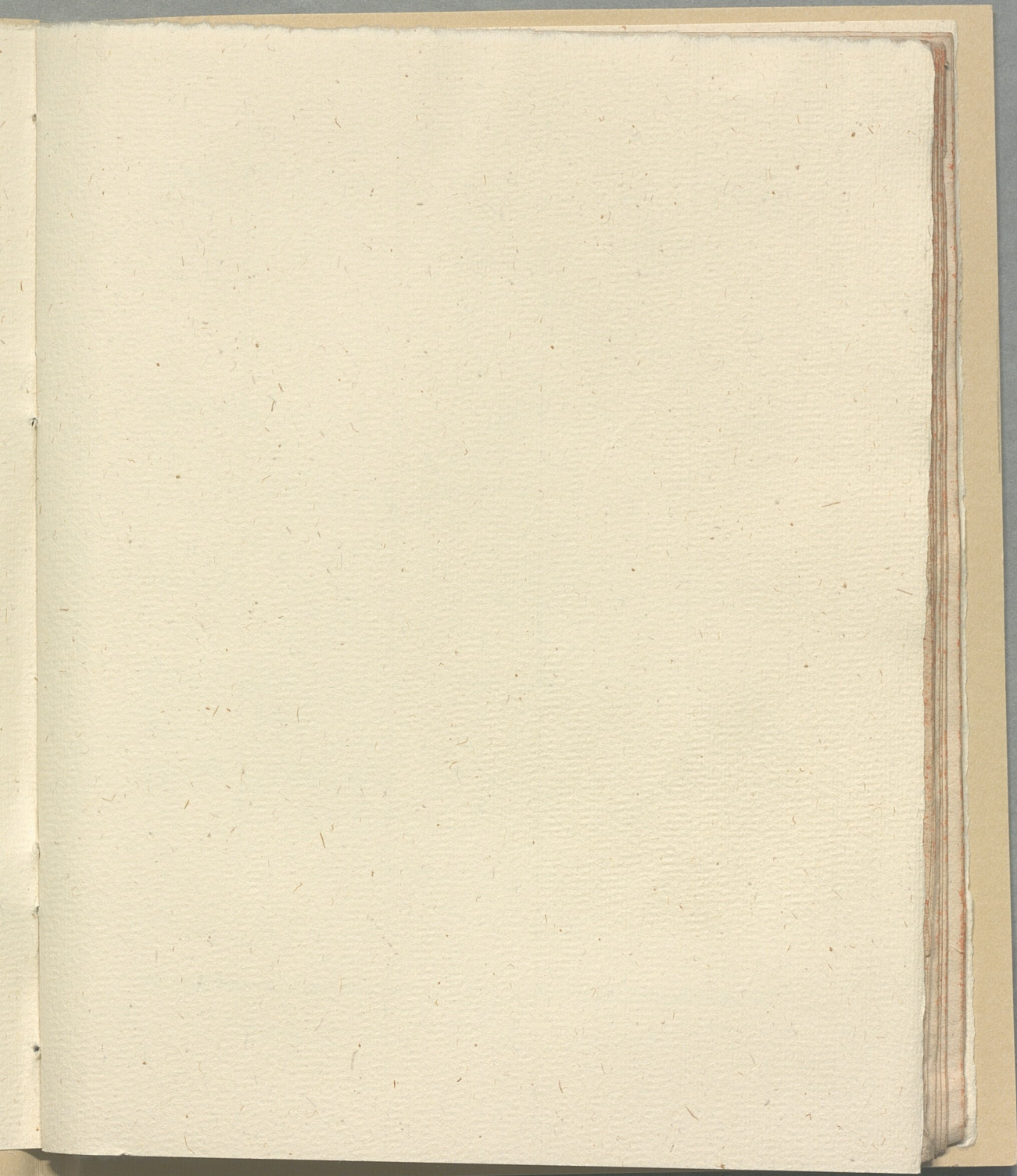
Fler e-böcker

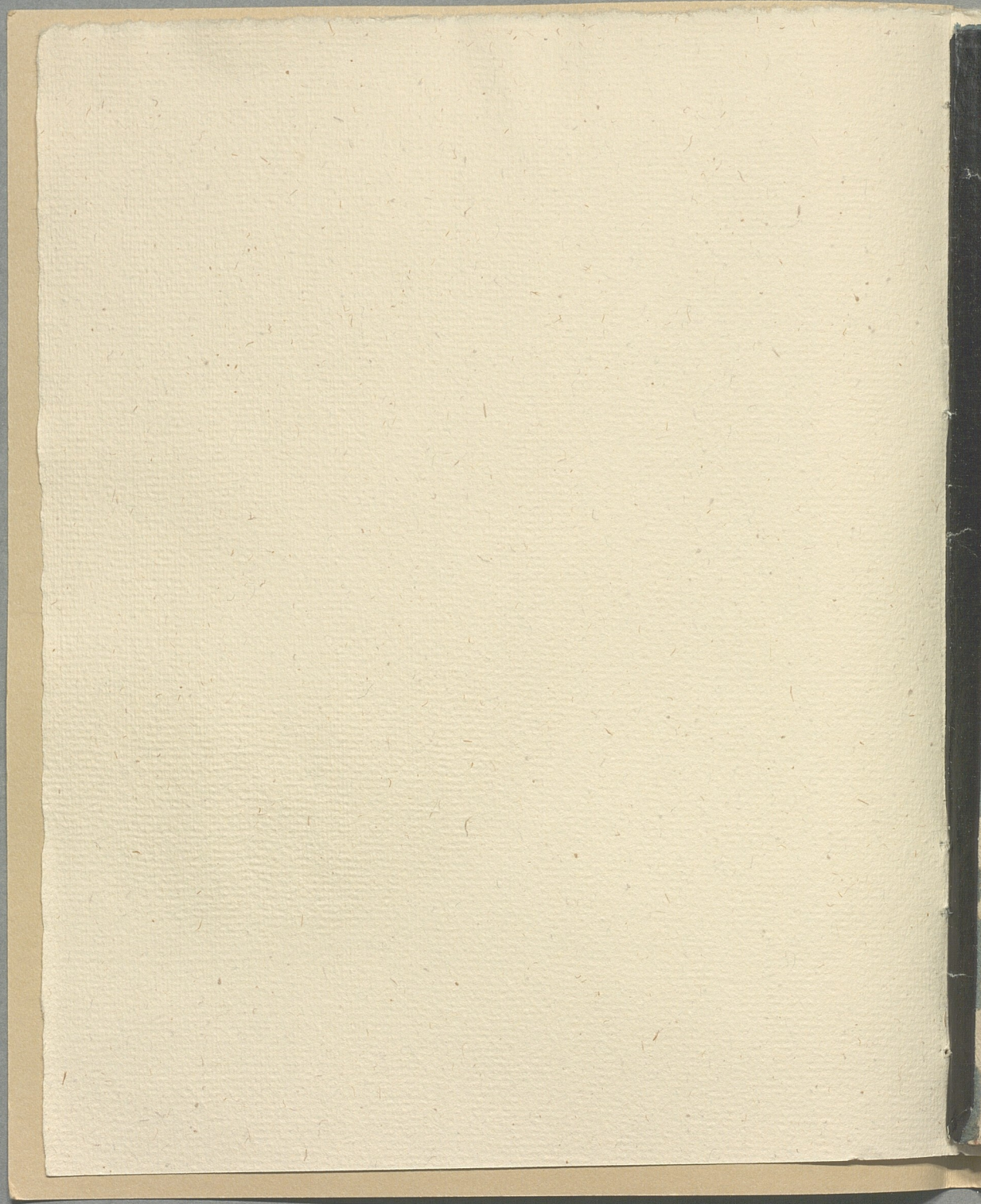
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

POSSIE T.H.H.

To Paul
Lippred
Fore 1900
1700-1829

Likspred
Juni 1900.
1700-1829

I JESU Namn.

De Trognas glädje- och tröste-
fulla försäkran i lifwet
och i döden,

I anledning af Jobs Boks 19: 25.

Då

Probstens och Kyrkoherdens i Båldnäs
Församling,
Högärewördige och Höglärde

☩ ☩ ☩ ☩

MAG. OLOF BERGMANS

U n k e = F r u,

Högäreborna och Dugdådla Probstinnan,

FRU HEDVIG POSSIETH, *Medlem*

Med anständig heder befordrades til
sitt hwilorum i Båldnäs Kyrko,

den 18 Maji 1762.

Enfaldeligen föreståld

af

LAURENT. BÆLTER,

Probst och Kyrkoherde i Tröskö.

☩ ☩ ☩ ☩

Tryckt hos ERNST PETER SUNDQVIST.

Denne Lit-Predikan, som i behagelig fort-
het föresteller åtskilliga Wigtiga Trones
Sanningar, och äfwen tjänar til upmuntran, at
med tolamod och hopp wänta på wår förlofning,
håller jag wärd at genom Trycket alment giv-
ras. Upsala, den 20 September 1762.

MATTHIAS ASP.
Fac. Theol. b. r. Decanus.

I Namn Faders, och Sons, och thens
Heliga Andas. Amen.

Förberedelse.

Maria hafwer utkorat den goda delen, hvil-
ken henne icke skal ifrå tagas. I sådana
eftertänkeliga ord utlät sig Trälsaren Chri-
stus hos Luc. 10: 42. Maria hafwer ut-
korad ic.

Silfallet till denna utlåtelsen ses af föregående or-
den, der det förmåles, at när Jesus wandrade om-
kring i Judalandet, kom Han til en liten stad eller by,
wid namn Bethanien*), hwilken war belägen icke långt
ifrån

*) Se Doct. GEZELII Förklaring, samt CHEMNITH och LYSE-
RI Harmon. Evangelist. Cap. 106. p. 1123. At denne Mar-
the by varit belägen i Galileen, dit Maria på någon tid ha-
de begifwit sig, at göra sin syster besök, hållas af andra för
sannolikt. Se BAUMGARTENS Kirchen Geschichte 1 Theil,
p. 165. 166. och HAUBERS Harm. Numerck. p. 147. 148.

ifrån Jerusalem, wid oljebårget. Uti denna by bodde en from och förmodgen man benämd Lazarus, hwilken, med bägge sina systrar Maria och Martha, war af Jesu beynnerligen älskad, så at Han nu, som eljest ofta, hade sitt tillhåll i deras hus. När Han nu efter Sin plågsed, begynte at underwisa de närwarande, tog Maria detta behageliga tillfället i akt, och satte sig wid Jesu fötter, och hörde Hans ord. v. 39. Men Martha, som nu war sybelsatt at reda til en måltid för en så helig och kärkommen gäst och Hans sällskap, beynnerades med idkelig tjenst. v. 40. Orden i Grundtexten gifwa tillkänna hennes stingrade tankar, som förorsakades af syblornas mångfallighet, och satte henne i förwirring, at hon näpligen wisse hwad hon wille beghinna eller lyfta. Och eiter hon såg sin syster icke wilja taga någon del i detta beghinnret; så upstod hon af harm och otålighet, och med en otidig iswer gick fram, och sade: Herre, sköter Du intet der om, at min syster låter mig tjena allena? Så såg henne nu, at hon hjälper mig v. 40. Martha mente, at det wid detta tillfället war mindre angeläget, at höra Guds ord, än låta sig wårda om matens anrättning; hwakföre hon ock understod sig, at med en obillig klagan afbryta Trälsarens predikan, at berömma sig af sin sorgfällighet, och lasta sin syster, såsom försumelig. Nu hade hon wäl förtjent et hårdt tiltal; men som Trälsaren war mild af hjertat (Matth. 11: 29), så förebrädde och påminde Han henne sin swaghet och obetänksamhet med mycken saktmodighet, såjande: Martha, Martha, du hastwer omsorg och beynner om mångahanda. Men et är nödtorftigt: Maria

ia hafwer utkorat den goda Delen, hwilken henne icke skal ifrå tagas. v. 41. 42. Han årkände hennes goda upfat, at wilja fågna Honom på bästa sättet. Han förkastade icke et tilbörliigt hushålls bekymmer, hwilket, när det med dygd och Gudsfruktan förbindes, lofwar jordiff lycksalighet och wålgång. Men det kunde Han icke gilla, at Martha af så onödig omsorg lät sig hindras ifrån Hans upbyggeliga predikan, då hon likwål wiste, at Han och Hans Bårjungar låto sig med litet bendja. Hon hade derföre bordt sättja sina fåfånga sörger å sido, och med helig andakt söka först efter Guds rike, och Hans rättfärdighet. Matth. 6: 33. Hon hade bordt stona sin syster, och låra af hennes exempel, at stråfwa efter det ena nödwändigga, som är, at, genom Ordets aktsamma hörande och anammande, undfå nådenes gåfwor, til sin själs uplysning och salighet. Maria, som af henne ansågs såsom systlös och utan bekymmer, war sorgfällig om det, som långt högre och ådlare war. Hon hade utwält den goda delen, som icke allenast skaffade henne största ro och förnöjelse i tiden; utan ock skulle blifwa hennes oförgångeliga stätt och rikedom i ewigheten.

Dyret återlösta Själur! Wi se i dag på den swarta bären en för wår ögon liggande Christendoms Synner, för detta Probstens och Kyrkoherdens i denna hederwårda HERRANS Församling, nu i HERRANOM SÄLIGE, Högårewürdige och Höglärde Herr Magister OLOF BERGMANS efterlättna Maka, den i lifstiden Högåreborna och Dygdådla Probstinnan, Fru HEDVIG POSSIETH, om hwilken wi billigt såja kunne: Maria hafwer utkorat &c. Den ewiga glädjen,

djen, det himmelska arfwet och de utwalbas hårlighet, som så ofta frögdad hennes hierta, när hon med Maria setat wid Jesu fötter i denna H. Krens helgedom, hafwer hon redan sunnit och med outfäjelig frögd besitter. Hon begärrar nu ingen del i de dödeligas hyddor, ingen del i vår flygtiga wällust, ingen del i werldenes höghet, gods och ägodelar. H. Kren är hennes gods och hennes del. Totten är henne fallen i det lustiga: Henne är en skön arfwedel tilfallen. Ps. 16: 5. 6. Och såsom hon sunnit den goda delen, den hon i lifstiden utwalt och i trone eftersträfwat; så skola ock wi, som ännu omföre våra dödeliga hyddor, vara omtänkte at göra et sådant wal, som befordrar våra själars salighet i lifwet och i döden. Detta sker, när wi sättje vår tro och förtrostan på vår Förlofare, och genom honom wänte våra kroppers glädiefulla upståndelse. Hårom är man på denna stundene sinnad något widare at handla, sedan wi först anropat oss der til Guds Andas hjelp och bistånd af högdene med den bönen, som Christus sielf sin dyrköpta Församling lärdt hafwer, bedjande: Fader vår 2c.

The H. Ord, som til en Likttext, wid denna Begravnings-Act, utsedde äro, finnas af Guds Andas upptecknade uti

Jobs Bok 19: 25.

Jag wet, at min Förlofare lefwer:
och Han skal på sidstone upwäcka mig
af jordene.

Lof, pris, heder och ära Gle 2c. (N:o 210: 7.)

217

Äfhandlingén.

I anledning af uplästa Orden wille wi strax utan vidare företal, genom Guds nådiga bistånd, wår Edeliga andakt föreställa:

De Trognas glädje- och tröstefulla försäkran i lifwet och i döden,

- I. At Christus deras Förlofare lesfwer,
- II. At Han på sidstone skal upwäcka deras kroppar af jordene.

Förbarma Sig öfwer oss nu, Och ic. (No 178: 7).

Job, den af Guld högt plågade Mannen, fann ingen större tröst i sin wedermödos och lidandes tid, än wissheten och försäkran, at hans Förlofare lesde, och skulle på sidstone upwäcka honom af jordene. Hans wänner, som kommit at trösta honom, woro arme hugswälare (Job. 16: 2), de der, i stället at lindra hans grufweliga smärta, och uprätta hans af sorg nedslagna sinne, ännu mera ökade hans plågor, påstående at, efter han af Guld så hårdt slagen war, så måste han wara med swära synder belastad. Sådana omilda förwitelser gingo Gulls Mannen hårdt til hjertat, så at han klagade: I sättien samman ord allenast til at straffa, och gören med ordom et förtwisfladt mod. I öfwerfallen en fattigan faderlösan, och rycken edar nästa up med rötter. Job. 6: 26, 27. Och uti orden, som gå näst fram för wår H. Text, yttrar han sig sålunda: Förbarmer eder öfwer mig: förbarmer eder öfwer mig, ju I mine wänner; ty Gulls hand hafwer kommit wid mig. Hwi förföljen I mig så wäl som Guld, och kun-

nen

nen af mitt kött icke måtte warda? Ach! at mitt tal måtte skrifwit warda? Ach! at det måtte uti en bok satt warda: Med en järnstyl uti bly, och til en äminnessel hugget i sten. Job. 19: 21 - 24. Detta hans äminnessels tal innefattas nu til en del i vår upiåsna Text, der han aflägger en så härlig tros bekännelse om sin Frälsare, och sin lekamens uppståndelse, at Guds Anda hållit den samma wärdig, at i Skriftene upteknas, och, allom Guds barnom til en tröstelig efterdommelse och tronens stadfästelse, in til werldenes ända förwaras.

Förre Delen.

Det som först gifwer dem trognoin en glädje- och tröstfull försäkran i lifwet och i döden är, at Christus deras Förlofare lefwer.

Jag wet, säger Job, at min Förlofare lefwer. Med denna Förlofaren förstår han ingen annan, än Messiam, den i paradiset utlofwade Frälsaren, genom Hwilkens Dyra försoning han war försäkrad om befrielse ifrå synden, om en nådig förlofning ifrå allt sitt elände, och et ewigt lif efter detta. Han kallar Honom sin Förlofare, gifwande dermed til kända sin fasta och otwifwelaktiga förtröstan, at han, så wäl som andre, hade rättighet och del i Honom, Som är alla människors Frälsare; men beshinnerliga deras, som tro. 1. Tim. 4: 10. Han war förwisad, at denne Förlofaren hörde icke allenast dem til, som woro starke i trone, och af Gudi med hälsö och wälgång begäfwade; utan ock honom til, som war öfwergifwen af alla människor, och föraktad af sina wänner: som war råkad i ångest och förskräckelse, kämpade med mycken swaghet, och nu stunde-

Deligen wäntade, at genom en salig död få sluta sitt
 timeliga elände. Och fast hans Förlofare dödde Sitt
 ansigte för honom, och stälte Sig icke allenast fram-
 mande, utan såsom Han ej mer varit lefwande; så war
 dock Job öfvertygad, at Han lefde, och skulle i sinom
 tid bewisa Sig lefwande. Han märkte under alt sitt
 lidande Hans lifgifwande kraft, som underhöll hans tro,
 styrkte hans tolamod och lindrade hans börd. Han
 hoppades ock, at hans Förlofare skulle borttaga hans
 smälet, dämpa hans fiendar och utföra hans sak, och
 ändteligen göra på alt hans lidande en dunkelig utgång.

Denna hans tro och förhoppning war icke någon
 fäfsång inbildning, dröm eller ogrundad tanka; utan en
 af Guds Andas werkad försäkran, det alla omständighe-
 ter intyga. Ty under hela hans wedermödos tid, war
 hans Förlofare med Sin fördolda Gudoms kraft när-
 warande; så at Job, ändock under mycken swaghet och
 klenmodighet, blef i samma sin tro faststående, och
 segrade i frestelsens stund. Sedan när HERRen hade
 wändt denna Sin bepröfwade tjenares fängelse, och gif-
 wit honom dubbelt så mycket, som han tilldrene haft
 hade (Job. 42: 10); behölt han trona fast in til ändan,
 och med en salig hadanfärd beslödt sin jordiska wandel.
 Denna hans saliga afgang beprisar Apostelen Jacob, sä-
 jande: Jobs tolamod hafwen I hört, och HERRans
 ända hafwen I sedt. Jac. 5: 11. Det är: I hafwen
 af Guds ord förnammit, icke allenast Jobs öfberlikneli-
 ga tolamod under hans lidande; utan ock den hugneli-
 ga ändelighet och utgång, som HERRen deruppå gjorde.

Utkade i HERRanom! At Jesus war Förlofare
 lef-

lefwer, skal ock wara allas wår glädje och tröst i lifwot och i döden. När Jacob, den gudfruktige Patriarchen, fick höra den hugneliga tidningen: Din son Joseph lefwer ännu, och är en herre i hela Egypti lande, wardt hans ande lefwande, och sade: Jag hafwer nog, at min son Joseph lefwer ännu: jag wil fara bort och se honom förra än jag dörr. 1 Mos. 45: 26, 27, 28. Så hafwer ock en trogen och Gudälskande själ nog, at Jesus hennes Goel och Förlofare lefwer.

Det ordet Goel, som finnes i Guds Andas eget språk, betyder icke allenast en slägtinge eller frände (1 Kon. 16: 11), utan ock en hämnare, som hämnas sin slagna blodsfrändes död. (4 Mos. 35. 12, 19, 21, 24, 27), och en lösfare, som antingen igenlöser sin slägtinge ifrån tråldom (3 Mos. 25: 48, 49), eller hans förpantade egendom återköper (3 Mos. 25: 25, 26. Ruth. 2: 20. 3: 12. 4: 1. 3. 8. 14). Sådan är Christus werldenes Frälsare. Han är wår slägtinge och blods-förwant; ty Han har antagit människo-natur och är blefwen wår Broder; på det Han skulle hämnas uppå diefwulen den mandräparen (Joh. 8: 44), som wåra själar och kroppar förderfwat, och med Sin ewigt gällande försoning igenlösa oss Gudi, och återställa oss det himmelska arfwet. Detta betyggar Guds Anda genom Paulum: Efter barnen hafwa kött och blod, är ock Han thes delaktig worden; på det Han skulle genom döden nederlägga honom, som döden i wåld hade, det är diefwulen: Och göra dem fri, som i alt sitt lefwerne genom dödsens räddhoga måste trålar wara. Ebr. 2: 14. Med hwilken ock Petrus instämmer, säiande: Weter, at I icke med förgängeligt silf eller guld igenlöste ären; utan

utan med Christi dyra blod, såsom med et menlöst och obesmittadt lambs. 1 Pet. 1: 18, 19. Denna wälgärning beprisas ock af de himmelska Inwånare, då de slunga den nya fången Lambet til åro. Du åst dödad, säja de, och hafwer igenlöst oss Gudi med Ditt blod, af allahanda slägte, och tungomål, och folk, och Hedningar: Och hafwer gjordt oss wår om Gudi til Konungar och Prestes. Up. 5: 9, 10.

Denne Goel och människoslägtets Förlofware, som för wåra skull godwilligt undergått döden, blef dock icke dödenom til rof, utan upstod på tredje dagen, och lefwer nu i Majestät och härlighet et ewigt och frögdefullt lif. Hade Han icke varit mächtig at sönderstita dödsens band, så hade wi alle, utan hopp om förlofning, blifwit liggande uti kulone, der intet watn uti är. Zach. 9: 11. Men, lofwad ware Gud den Hjerten slog sig igenom (Mich. 2: 13) öppnade wårt mörka fångelse, borttog kånpanom fångarna, och löste den starkas rof. Esa. 49: 25. Han lefwer ännu, til at uppehålla, hågna och förswara sin stridande Församling, och medelst Nådemedlens anbudande och meddelande, göra oss delaktiga af de osluttbara wälgerningar, hwilka Han med sin fullkomliga lydno och lidande människoslägtet förwårswat. Och efter Han lefwer, så skole ock wi lefwa; Joh. 14: 19. Här et andeligt lif i nåden, och der et ewigt i härligheten. Här skal Kristus lefwa i oss, och wi skole lefwa i Guds Sons tro, Den oss ålskat hafwer och gifwit Sig Sjelf ut för oss. Gal. 2: 20.

Här skole wi icke lefwa efter föttet (Rom. 8: 12); utan i andanom (Gal. 5: 25): icke oss sjelfwom; utan Honom, Som för oss dödd och uppstånden är. 2 Cor. 5:

15. Här är vårt lif fördoldt med Christo i Gudi. Men när vårt lif Christus uppenbarad warder, då warde ock wi uppenbarade med Honom i härligheten. Col. 3: 3, 4. Der så wi tilfyllest förnöja war ögon med wår Goels saliga åskådande, och måtta wåra själar af Hans öfwerfininnerliga godhet och kärlek, til wår outhörliga härliggörelse, fredgd och odödlighet.

Sednare Delen.

Det andra, som tillskyndar dem trognom en glädje- och tröstefull försäkran i lifwet och i döden är, at denne deras Förlosare skal upwäcka deras kroppar af jordene. Jag wet, säger Job, at Han skal på sidonens upwäcka mig af Jordene*).

När människan i paradiset öfwerträdde Guds H. Jag, så hade hon, efter Guds stränga hotelse (1 Mos. 2: 17) och rättwisa dom, straxt bordt, såsom de fallne ånglarne, både med kropp och själ störtas ned i afgrundens ewiga plågor**). Men, för Medlarens Christi

*) Doctioribus notum est, verba in fonte Hebraeo non intelligenda esse de Piorum e mortuis resuscitatione, sed de Christo Redemptore, qui, superatis omnibus hostibus, ut victor, postremus in pulvere, seu arena certatoria, stabit, vid. Dissertat. de sensu hujus dicti sub praesid. D. JOH. HENR. MICHAELIS, edit. Hale Magdeburg. an. 1735. Sed ne offensa simplicioribus detur, versionem in Bibliis nostris receptam sequi consultius duxi.

***) Sic D. ABR. CALOVIUS in Commentario in Genesim p. 265. cui adstipulatur D. FECHTIUS in Syllog. Controvers. Disp. XVI. p. 229. et p. 224. S. V. ubi hac habentur verba: Poena peccato dictata mors est, spiritalis et aeterna, Gen. 2: 17. non temporalis, nisi ex accidenti.

för emllankommande försoning, Som willigt åtog Sig, at i den fallna människans ställe uppfylla Guds lag, och undergå dödsstraffet, blef verkställigheten af denna stränga dödsdomen uphäfwen, och straffet i så måtto lindradt at, i stället för den ewiga döden, skulle människan dö den timmeliga. Det naturliga lifsbandet mellan själen och kroppen skulle uplösas, och kroppen warda åter till jord igen, der af han tagen war. 1 Mos. 3: 19. Detta, ehuru hårdt det ock synes, war likwäl, efter Guds allmänna nådes wilja, icke egenteligen något straff, såsom af en vred och hämnande domare henne pålagdt; utan en faderlig nåpst, at hon derigenom skulle hafwa en stadig äminnelse af sitt beklageliga fall, och, i åtanka deraf, lära fly synden, sticka sig efter Guds wilja, och, i trone på sin utlofwade Trälsare, söka nåd hos Gud och det ewiga lifwet*). Ja, denne dödens skulle på sidstöne blifwa henne en lyckelig utgång ifrån all mödo och uselhet, och en frögdefull ingång til lyckalighet och frid. Sjålen skulle strapt, wid sitt affked ifrån kroppen, föras af ånglarna uti Abrahams sköt (Euc. 16: 22); men kroppen hwila i jorden til den yttersta dagen. Men, der människian icke lät denna faderliga nåpsten lända sig til förbättring, utan föraktade sin Löfkesmans betalning, och framhårdade i synden och Guds buds öfwerträdelse; så skulle den lekamlige döden, efter, Guds rättferdiga beslut, öfna henne wägen til ewig fördömmelse. Sjålen skulle, i samma ögnableck hon skildes ifrån kroppen, störtas i det yttersta mörkret, och kroppen, såsom en förbannelse, til wredenes dag förwaras**).

B 3

At

*) FECHT. l. c. p. 228. 230.

**) FECHT. l. c. p. 229. seq. ubi rem ipsam per similitudinem ab hero et seruo sumtam fufius declarat.

Allt alle defas, både trognas och otrognas, kroppar skola af jordene upstå, och åter med sina själar för-
enas, derom äre wi nogsamnt af Guds ord öfverty-
gade. Daniel vittnar, at många de, som under jorde-
ne sofwa ligga, skola upvakna, somlige til ewigt lif,
somlige til ewig försmädelse och blygd. Dan. 12: 2. Chri-
stus sjelf säger: Den stund skal komma, i hwilko alle de
i grifternas äro, skola höra Hans röst. Och de, som wäl
hafwa gjordt, skola framgå til lifsens upståndelse; men
de, som illa hafwa gjordt, til domsens upståndelse. Joh.
5: 28, 29.

Denna sanningen kan så mycket mindre af sunda för-
nustet bestridas; som den finnes med Guds oändeliga
allwetenhet, magt och rättwisa i alla mätto öfwer-
ens stämmande. Det öfwerstiger wäl natursens krafter,
at tilhoppa samla de dödas stoft, och deraf tillreda lef-
wande kroppar; men det är dock möjligt för et wä-
sende, hwilkets kundskap och magt är oändelig. Han,
Som räknar stjernorna (Ps. 147: 4) på himmelen, och
känner alla foglar på bärgen: Ps. 50: 11. Han Som
räknar de gudfruktigas tårar (Ps. 56: 9), samt all
deras hustwudhår, och dem förwarar; Luc. 12: 7. 21:
18. skulle Han icke weta och känna det minsta stoft, hwar-
til våra kroppar förwandlas och det til upståndelsens
dag kunna förwara? Han, Som kallar de ting, som ic-
ke äro, lika som de woro; Rom. 4: 17. skulle det falla
Honom swårt, at samla våra kroppars skingrade de-
lar tillsamman, och deraf å nyo upbygga den förfallna
hyddan, med lika lätthet, som Han den först i moder-
lifwet tillredde? Den samma Allmagts handen, Som, ef-
ter wintrens köld, förnyar jordens ansigte (Ps. 104: 30),
så

få at marken grönstas, träden blomstras, gräs och örter uppväcka, och i sin förra behageliga prydning framtråda; skulle Han icke ock förmå upväcka de döda, och göra de förtorkade benen grönstande och lefwande (Esa. 66: 14. Hesel. 37: 2, 3.)? Och derföre kunne wi billigt fråga med Paulo: Hwi warder det hållet af eder otroligt, om GUD upväcker de döda? Ap.G. 26: 8.

Detta fordrar ock GUDS ewiga och oföränderliga rättferdighet, Hvilken gifwa skal hwarjom och enom efter hans gerningar: nämliga pris och äro, och oförgångeligt wäsende dem, som med tolamod, uti goda gerningar, fara efter ewigt lif. Men ogunst och wrede, bedröfwelse och ängest öfwer hwar och en människos själa, som illa gör. Rom. 2: 6 = 9. Det är fördensfull rättwist för Gudi, at själa och kropp, som i begynnelsen varit til en fullkommen människo natur sammansogade, skola åter til et wäsende förenas; på det at de både, som i sina gerningars utöfwande varit hwarannan til inbördes hjälp i tiden, skola ock uti straff och belöning blifwa deltagande i ewigheten. Den kropp, som här varit själene til syndenes tjenst undergifwen, skal åter med henne förbindas, och med grusweliga plågor beläggas; på det hon, genom samma werktg, som hon til sina synders bedröfwande brukat, skal jämwäl plågad och straffad warda. Men, twärt om, den kropp, som af sin uplysta och helgade själa blifwit i tiden förd på dygdens och Gudaktighetenes wäg, och tillika med henne undergått allahanda wedermödo och plågor, skal upstå i obeskriwelig härlighet, styrko och sundhet, och för enad med sin själa, bidrağa til hennes ännu större lust och förnöjlighet*).

Den-

(* Inter argumenta primaria, Resurrectionem carnis ex ratione probantia, justitia Divina administrationem recenset D. JOH. GER-

Denne öfvertygelsen upväckte Job til hans glädje- och tröstefulle bekännele: Jag wet, at min Sorlosfare skal på sidstone upväcka mig af jordene. Lät wara, wil han säja, at denne min af wärk och plågor fast skröplige, förfallne och wederstyggele lekamen nu snart skal öfwerantwardas jordene, och blifwa matkarna til spis: så är jag dock försäkrad, at min Goel och Sorlosfare skal honom på den sidsta dagen förklarad upväcka. Det som nu säs förgängeligit, skal uppstå oförgängeligit. Det warder sädt i snöplighet, och skal uppstå i härlighet: Det warder sädt i skröplighet, och skal uppstå uti kraft. 1 Cor. 15: 42, 43.

Detta är en hugnelig tröst för alla Guds barn, som med Job måste tilbringa sina dagar i sjukdom, wärk och bräckelighet, i forger och hwarjehandas bedröfweller. De glädja sig deröfwer, at deras Frälsare skal, i sin doms tillkommelse, göra deras af frankheter förtärda och i jordene förmultnade kroppar lefwande, och förbyta deras förra uselhet i et härligt och glädjefullt tillstånd. De ogudaktige blifwa wäl ock af Christo upväckte? men hafwa ingen hugnad deröfwer; ty de upwakna til ewig försmädelse och blygd. Dan. 12: 2. De skola på den dagen säja til bärg och klippor: faller öfwer oss, och skyler oss, för Hans ansigte, Som sitter på stolen, och för Samsens wrede; Ty den store Hans wredes dag är kom-

HARD. in Loc. Theol. Tom. 8 de Resurrect. Mort. §. 20. p. m. 371. Hoc argumentum, quod desumitur a justitia Divina, quæ pati non potest, ut una pars hominis præ altera vel salvetur, vel damnetur, omnium fortissimum putat D. FECHT. immo apodicticum vocare baud veretur in Syllog. Controv. Disp. XLVIII. §. 11. p. 558. 559. conf. ejusdem Philos. Sacr. §. XLIII. ex Theol. Parisi. p. 237. seq.

kommen, och ho kan bestå? Up. B. 6: 16. 17. Men de-
trognas upståndelse blifwer en lifsens upståndelse. Joh.
5: 29. Deras kroppar äro Christi lemmar; 1 Cor. 6:
15. derföre, såsom Han af egen Gudomelig kraft upstått,
och med förklarad lekamen ingått uti sin härlighet Luc.
24: 26); så skola ock de genom Honom upstå, och li-
ke gjorde med Hans förklarade lekamen (Phil. 3: 21),
följa Honom Som hufvudet är (Eph. 1: 22), til et
ewigt lif. De trognas kroppar äro dens Helga Andas
tempel; 1 Cor. 6: 19. derföre skola de icke alltid ligga i
stofret nedslagne, utan, wid dagarnas slut (Dan. 12:
13), å nyo upbyggas, och med härlighetens gåfwor
beprydas. Hårdtwer betygar gamla Testamentsens För-
samling sin hjerteliga glädje, säjande: Dine döde skola
lefwa, och med lekamenom upstå igen: waker up och
berömmar eder J, som liggen under jordene; ty din
dagg är en grön marks dagg, och jorden skal gifwa li-
frå sig de döda. Esa. 26: 19. Då skal Tobias och Bar-
timeus icke mer sitta i mörker och blindhet: Jacob och
Mephi Boseth icke mer vara lytte och halte: Job och
Lazarus icke mer sucka öfwer sweda och wärk. Nej,
Gud skal astorka alla tårar af deras ögon, och ingen dödd skal
sedan wara: icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon
wärf warder mer; ty det första är förgånget. Up. B.
21: 4. Med et ord, de saligas förklarade kroppar sko-
la då, såsom trån, planterade i den himmelska lustegår-
dens lunder, i ewigwarande skönhet och sundhet, kraft
och odödelighet, grönskas och blomstras,

Tillämpning.

Wälsignada Själur! wi beledsage nu til sitt hwsorum
en wår Christendoms Syster, som i lifwet och i
C

döden fatt sin glädje och tröst i den försäkran, at hennes Förlofare lefde, och skulle på sidstone upväcka henne af jordene. Honom har hon med en lefwande tro, barnslig tillförlit och ofskrymtad kärlek hållit för sin Godel, sin Broder och trogna Förlofare. Ut känna Honom, och Hans uppståndelses kraft (Bhil. 3: 10), har varit det enda, som kunnat tillfridsställa hennes til himmelem långtande själ. Allt annat, deraf werldenes barn förnjöjas, såsom höghet, ära, rikedom, wällust och sådant mer, har icke förmått draga henne ifrå Jesu kärlek. Til sådan tro och kärlek emot sin Förlofare har hon funnit sig för bunden af de många otaliga nådegåfwor och wålgerningar hon af Honom åtnjutit. Hon har erkänt för en oförtjent nåd, at wara af Honom förlofad, at wara född i församlingens sköte, upammad i den rena Evangeliska läran, och af tronens och helgelsens gåfwor delaktig. Hon har ock ofta med helig förundran beprifat samma sin Förlofares godhet i tinnelig mätto. Ty genoin Hans allwisa och nådiga stickelse har hon lefwat i et förnösigt ägtenskap med en hederwård Man, och sedt sina äta säng med dygdiga och wälartade barn wålsignas. Genom Hans wålsignelse hafwer rikedom och förmodgenhet henne tillfallit; så at hennes hus haft spisning till fyllest, och icke på skam kommit i den onda tiden (Bf. 37: 19). Och, fast hennes glädjesol blifwit undertiden af swarta sorgemoln fördunklad; har hon dock alltid med buquad erfarit sin trogna Förlofares uppehållande kraft, styrko och hugswalelse, så at hon kunnat såja med David: Jag hade mycket bekymmer i mitt hjerta; men Din tröst glädde mina själ. Bf. 94: 19. Du hafwer uttagit mina själ uti dödenom, mina ögon ifrå tårar, min fot ifrå fall. Jag wil wandra för HERANOM uti de lefwand-

wandes lande. Ps. 116: 8, 9. I samma tro och förtrostan slöt hon ock sin jordiska wandel, öfwerantwortande sin själ i sin trofasta Slavares händer, och sin kropp jordene, at förwaras til den stora werldenes dag.

Så har nu denna vår Christendoms Syster gått alla werldenes wäg (1 Kon. 2: 2). Hennes lefnads ljus är wäl i döden utslöckadt; men glansen af hennes dygd lyser dock hos oss i hennes Christeliga wandel och gerningar. Hon har så lefwat, at hon stått i förtroende med GUD, warit kär hållen af sin Man, älskad af sin barn och wänner, prisad af sitt husfolk, och hedrad af allom. I sitt hus war hon idkelsam och flitig, i umgånget behagelig, i sitt tal förnustig och lustig, i sin klädning alswarsam och ärbär. De fattiga ansåg hon med misfundsamma ögon och räckte dem hjälpsamma och wälgörande händer, icke med olust eller af twång (2 Cor. 9: 7), utan med enfaldighet och frögd (Rom. 12: 8). Korteligen, Hennes gerningar lofwa henne i portomen (Ords. 31: 31.) Hennes äminnelse blifwer i wälsignelse. Ords. 10: 7.

Warer fördensful, I bedröfwade Barn och anhörige, tilfrids med GUDS faderliga wilja och behag. Edor huldaste Moder, Edor käraste Wän och Slägtinge har gått til sin Wän i himmelen, til sin troгна Förlofare, och til de fullkomliga rättferdigas andar (Ebr. 12: 23). Hennes kropp gömes wäl nu i jordenes srost, til at undergå sin förwandling; men när tidsens winter uphöder, och ewighetenes vår begynner: när härskriet af himmelen höres, och doms-basunen lyder (1 Theß. 4: 16. 1 Cor. 15: 52), då skal ock hon förklarad upstå, och med själene förenad ingå i den ewiga glädjen.

HERren wår Guld gifwe oss allom nåd, at så tänka på wår Förlofare, at wi i alla wåra dagar och uti dödsens stund kunne trösta oss af Hans nådiga hjälp, och wånta en frögdefull upståndelse på Hans stora tillkommes dag.

Wi sucke ån vidare med Församlingen:

Hjelp mig, min Jesu, styrk mitt hopp:

Hålt mig fast wid Din lära:

Och när fullbordadt är mitt lopp,

Gif mig en ewig åra.

Min själ uti Ditt stöte tag:

Min kropp också på domedag

Dändlig frögd beskåra (N:o 388: 13).

Amen.

PERSONALIA.

Dygden och döden hafwa, sedan döden igenom dödygden fick wälde öfwer Menniskan, warit i en ständig täflan, dock har döden icke kunnat segra öfwer dygden. Döden nedlägger wäl dygdens idkare i grafwen, men Dygden hänger odödelighetens fana öfwer deras grafwar. Döden gämer deras ansigten undan Menniskors ögon, men Dygden präglar deras bild uti de efterlefwandes hjertan. Döden förwandlar deras kroppar til stofft, men dygden gör deras affa blomstrande; hon låter deras efterdömen, som en wälsignad säd, bära frugt, hos alle qwarblifwande dygdige; hon gör at deras namn grönskar i en ärefull äminnelse hos alle dygdens wänner.

Öf bland dem, som dygden gör odödeliga efter döden, är wisserligen den Saligen Döda Fru, hvars andelsa lekamen wi nu beledsaga til sin hwilostad, Denna Christeliga Boldnas Öförsamlings för detta högtförtjente Lärares, i

Lifstiden Probstens och Kyrkoherdens, Hög-
reswärdige och Hög lärde Herr Mag. OLOF
BERGMANS efterlämnada käresta Waka, En-
ke-Probstinnan DygdWbla Fru HEDVIG POS-
SIETH. På det Hennes Christeliga wandel
må blifwa lika beständigt ämne för wår åtan-
ka efter Hennes dödd, som den warit för wår
högagting under Hennes lefnad, wille wi nu i
forthet uprepa densamma:

År 1705, d. 25 Junii är Saliga Fru Probst-
innan född hit til werlden, af Christelige, myc-
ket hederwårde och berömlige Föräldrar i Kongl.
Residence Staden Stockholm. Fadren war Lo-
garfware Aldermannen och Kyrko-Rådet wid
S:tæ Catharinæ Församling, Herr Hans Berg,
och Modren Fru Catharina Bonde. Stort ef-
ter den lekamliga födelsen, woro dese käre För-
äldrar angelagne, at deras späda Dotter ige-
nom den Andeliga och nya födelsen äfwen mät-
te blifwa et Guds Barn, Sedan besitade
de sig och, at den himmelska säden, som igenom
dödpelsen blifwit sädd i Hennes hjerta, måtte
under Guds bistånd, igenom en Christelig up-
fostran blifwa mer och mer frugtbarande. I
anseende härtill, sparde de ingen flit, at, efter
som

som Hennes är tilstogo, låta Henne tiltaga, i genom en trogen underwisning, uti alla Christeliga och Hennes stånd och för anständiga slygder. Men härwid fick Hon icke länge fågna sig af sin Salige Faders omwårdnad och uppsigt, emedan Han igenom den sekamliga döden blef Henne fräntagen 1711, samma dag, som hon fylte sitt siette ålders år. Dock hennes qwarlämnade Moder, som hyste et manligt hjerta i et qwinligt bröst, blef icke genom denna sorgen, eller enkeståndets beswårligheter, hindrad ifrån något, som kunde tjena til befrämjande af denna sin yngsta dotters, eller öfrige k. Barns wålfärd. Den Gudomeliga Försynen bestärde Henne och derwid en önskelig hjälp, då, igenom dess styrelse, Kongl. Hof-Prädikanten, samt sedermera Kyrkoherden wid Kongl. Riddarhusets Församlingen, den både i sin och vår tid Högtberömda Mannen, Herr Mag. Johan Possieth, begärade at med Henne ingå et Christeligt ägtenskap. Detsamma blef och fullbordadt 1712 d. 30 Nov. Således fick vår Saliga Fru Probstinna Stiuf-Fader; men han war det allenast til namnet, ty han wisade Henne i gagnet all den ömhet, som en naturlig Fader. Hon hyste och deremot för honom all barnslig
wörd-

wördnad och kärlek, til prof hwaraf hon tilli-
ka med någre sine äldre Synson, antog denna
sin Stiuf-Faders hederliga tillnamn. Fru Probs-
innan, som ifrån barndomen war bögder til alt
godt, fölgde och nu de fullkommeliga efterdö-
men til dygd och Gudsfruktan, som dageligen
lämnades Henne af både Fader och Moder.
Häraf kunde ei annat ske, än at hennes kropp
och sinnes förmaner skulle uti Hennes ungdom,
lika som tästa i tillväxt. Detta ådaga lade Hon
och liusligen, då Hon efter sin Salige Stiuf-
Faders dödd, som skedde år 1728, i flere år,
med all barnslig lydnad och uudergifwenhet, war
sin hulda Moder til hjälp och tröst, under Hen-
nes förmyndade Enkestånd.

År 1734 d. 19 Sept. ingick Saliga Fru
Probstinnan et Christeligt ägteskap, med då
warande Extraordinarie Kongl. Hof-Prædikan-
ten, samt sedermera Notarien wid Kongl. Hof-
Consistorium, och sist Probsten och Kyrckioher-
den wid denna Christelige församling, Herr
Mag. OLOF BERGMAN. Såsom Pantar af
deras ägta kärlek, gaf Gud Dem otta Lif-
arfingar, Tre Söner och Fem Döttrar, af hvil-
ka Två Söner och Tre Döttrar, som för det-
ta intagit de Saligas boningar, redan i säll-
skap

skap med deras Salige Fader, biudit sin kära Moder wara ewigt wälkommen til sig i himmel-
len. Men en Son och twänne Döttrar, som
qwarlefwä på jorden, beledsaga nu med bittra
tårar och innerlig sorg sin hulda Moders leka-
men ifrån sig, ned uti jorden.

År 1761 d. 13 Maji täcktes Den Aldra-
högste försätta wär Saliga Fru Probstinna i
det ensbriande Enkostånd, då Han hädankallade
Hennes käresta Maka, den nu flere resor näm-
de, men i denne Församling aldrig för mycket
ihogkomne, Probsten och Kyrkoherden, Salige
Herr Mag. Olof Bergman. Hennes undergif-
wenhet under Guds wilja, och sinnes styrka, wisade
sig, som ofta tilförene, äfwen wid detta tilfäl-
let. Hon ansåg sin Salige Man icke som för-
lorad, utan som förutgången dit, hwarest hon
snart borde följa efter. Detta hopp uttrade
hon med orden: Detta hennes hopp har Gud
ock nu upfyldt i gärningen.

Således hafwe wi hört et kort innehåll af
Saliga Fru Probstinnans i werlden förda lef-
nad. Densamma har dock innefattat et långt
antal af de dygder, som både utgbra och pry-
da en rätt Christen och förnuftig Menniska. Så-
som Christen har Saliga Fru Probstinnan al-
tid

tid varit angelågen om det ena nödvändiga. En lefwande tro, som hos henne icke allenast haft säte på tungan utan i hjertat, har ock up-
liffwat alla hennes gärningar. Guds kärlek, som
i hennes sinne wida upwägt werldenes kärlek, har
gjort, at hon brukat denna werlden, som hon bru-
kade henne intet. Hon har nogsamnt wetat, at,
midt uti största öfwerflöd, är själen fattig på san-
skylldigt nöje, så framt Hon icke födes af nå-
got, som är öfwerensstämmande med Hennes
andeliga wäsende. Guds heliga ord har för-
denskul varit Hennes ständiga själsföda: Der-
med har hon icke allenast ganska flitigt spiset sig,
då det offenteligen bliffwit utdeladt i Herrans
hus, utan äfwen dageligen och stundeligen fäg-
nat sig dermed i sitt eget hus. På denna fasta
grund har hon ock bygt sitt jämna sinne, hvars
lugn inga stormar kunnat hindra eller upbrä.
Fru Probstinnan har således ägt det, hwarut-
innan de gamle werldswise satte sin största lyk-
salighet. Ja hon har werkeligen varit långt
lyckeligare än de, men icke igenom sin lycka, u-
tan sin Christendom; ty ehuru den förra icke e-
mot henne varit Stuf-Moder, har dock den sed-
nare, både bygt och underhållit, hennes wäsen-
teligaste sällhet och förnöjelse.

Men

Men en san Christendom gör Menniskan icke allenast angenäm för Guld och beqväm för sig sielf, utan äfwen behagelig för andra. Christendomen räcker Menniskan en hjälpsam hand, wid alla sine skyldigheters utöfwande. Han låter dem, han påsar dem efter tid och tillfällen, han lämpar dem efter stånd och Personer.

I anseende härtil har Saliga Fru Probstinnan i sitt ägtenskap varit en ganska Ljus Makta, i sitt hus en huld Moder och Hus-Fru, samt i det allmänna lefwernet öfwer allt Christelig och uppbyggelig.

Ibland alla de förnäner, som Hennes Salige Man med henne bekommit, har hennes ägen Person otwifwelagtigt varit den dyrbarsta och sörsta. Han har uti henne ägt en sådan skatt, som Salomo den rikaste ibland alla dödelige, värderat högre än guld och alla skatter. Allt hwad denne Wise Konungen skrifwit om en dygdig qwinnas fördelar, är en wärdig beskrifning på Saliga Fru Probstinnans ägenskaper.

Sine Barn har Hon ifrån deras späda ålder anført til dygd och Christendom. Men Hon har icke allenast derwid brukat ord och förman-

ningar, utan betient sig af långt eftertryckeligare undervisnings sätt, sitt åget dygdiga efterdöme. När de för detta sågo sin lefwande Moders gärningar, sågo de lika många utdömda dygdereglor. När de fördenkul nu påminna sig sin döda Moders Person, kunna de i den samma föreställa sig et lefwande Dygde-Mönster.

Sitt husfölk har Hon gifwit lika många ämnen til wördnad, som befallningar. Hennes sätt at bjuda har warit sådant, at de ej annat kunnat än lyda. Hon har icke allenast warit oförtruten at befalla, utan ock at wärkställa hwad Hennes stånd och hälsa medgifwit. Hon har icke emot dem brukat blott myndighet utan ock ömhet. Fördenkul har Hon ej allenast warit angelägen at gagna sig med deras tjenst, utan äfwen dem med upbyggeliga ord och et Christeligt lefwerne.

I det allmänna lefwernet har ock Saliga Fru Probstinnan warit sig alltid lik. Alle som kände Hennes Person, hafwa ock kände Hennes dygder, utom Hon sielf. Hon har kunnat umgås med högre til deras nöje och sin heder, ehuru Hon ej eftersträfwat densamma. Hon har wisat de lägre all kärlek och ömhet, samt deri-
ge-

genom tilbragit sig deras förtroende förenad med wördnad. I synnerhet hafwa de nödlidande och fattige i hennes oförtrutna hjälpsambet funnit både råd, tröst och undsättning. Således lära alle rättfämnige denne Församlings Inbyggare, som i 21 år fått ärfara denna Saliga Fruns wördnadswärda ägenskaper, nu med uprättigaste sorg beklaga saknaden deraf. Besynnerligen, lära de arme och fattige omgifwa Hennes graf med trognaste wälsignelser, för den hjälp de ätnjutit i hennes lifstid, samt bittra suckningar, öfwer den förlust de lida igenom hennes död.

Densamma kom Hennes icke heller oförwärande uppå; ty som en rätt Christen stod hon i beständig bekantskap med döden. Hon underhöll och i sednare tider denna bekantskapen igenom ständiga besökningar, jag menar nog ofta återkomne bräckligheter och sjukdomar. I synnerhet blef Hon någre weckor för sin död, så hårdt angrepen af håll och sting, at hon sielf förestälde sig lefnadsslutet wara för handen. Men Hon wardt dock ändteligen, igenom Guds nåd, återstald ifrån denna sjukdomen, ehuru de afmattade krafterne ganska långsamt tilto. Den korta tid, som Hon derefter kunde wistas

D 3

ifrån

ifrån fängen, använde Hon likasom at beställa om sitt hus. I synnerhet bespisade Hon sin själ med den Himmelska wäg-kosten, den sidsa gängen Hon i detta HERRANS hus bewistade den offentliga Gudstiensten. Ehuru Hon då war tämmeligen frisk, skedde likwäl derigenom en förberedelse til den snart förestående resan ur tiden i ewigheten. Ty twänne dagar derefter, eller den 28 sidsledne April, blef Hon om aftonen hastigt angrepen af Colique, hwilken sjukdom på en tid, nog ofta beswärat henne. Och ehuru deremot användes alle tienliga medel, förmodde Hon ej längre dermed uthärda än til den 8 Maji sidsledne, då hon, helt bittida om morgonen, stilla och saligen, lika som uti en sömn, ändade sitt timmeliga lif, sedan Hon med mycken heder, fullbragt detsamma til 56 år, 10 månader och 7 dagar.

Saliga Fru Probstinnans själ är redan i den himmelske Brudgummens famn. Hennes kropp skola wi nu beledsaga til hwila, bredewid Hennes Salige Mans ben; Men Hennes Namn och äminnelse skal hos oss lefwa i en beständig wälsignelse.

Gratiarum Actio.

Den sista tjenst och heder, som nu är be-
wisad Saliga Fru Probstinnan wid des jord-
färd, förbinder Hennes Barn och Måg til all
vördnad, ärlänsla och tacksamhet. Deras för-
enade upriktige bönningar äro, at, hålft wid fåg-
nesamare tilfälle, hos hwarion och enom kunna,
och få fullgöra sin förbindelse.

Wid begrafnings Acten affsänges följande Ver-
ser under *Sorge-Musique*.

Sog går Du hastigt, sälla Fru!
Din Make til at följa mi,
Hans saknad mindre varit har,
Så länge Du blef hos oss qwar,

Ditt ädla wett och myckna Dygd,
En prydnad war för *Baldnas* bygd,
Thi önsk'de alle som här bo,
At Du skull hos oss finna ro.

Gast himlen oss wäl icke ger
Hwad wi begärt. Dock likwäl sker,
At wi Ditt stofft behålla så,
Wi det för heder råfna må,

Gast Du äst död, Dock skal dit lof
Hos oss städs lefwa. Kolligt sof
Nu bredewid Din Sälla Man,
Som Dig, för än wi trodde, san

Ill slut færwäl, Du Sälla Par!
I dig wi sakne Mor och Far;
Din bortgång särar våra bröst,
At sidst Dig råka, blir vår tröst.

Wälförtjent Äreminne,
Wid
Enke-Probstinnans
Dygd-Ädla
Sru HEDVIG POSSIETHS
Christeliga
Graf.

**
*

**
*

**
*

At godt och wärdigt ämne finna,
Sig mödar mängen, til sin skrift,
Jag kan det utan möda winna,
En här fins det i denna grift;
Dock saken är ej därför lätt.
Min skaldemö! Ditt bröst will blöda,
När du måst räkna bland de döda
En dyrbär prydnad för din Ätt.

När Ämnet därför mera väger,
An klena skådren draga kan,
När bittra sorgen hjertat äger,
Hwad under om all konst förswan?
Dock konsten nu ej nödig är,
At denna griften prydnad gifwa,
Nog är, at endast derpå skrifa:
Probstinnan BERGMAN hwilar här.

Det namnet mer kan grafwen pryda,
An ock en hel Cypressé skog,
E

det

Det ensamt wil alt lof betyda,
Som Dygden gifwas plår med fog.
En denna Fru war Dygdens bild.
Fördenskul wil man henne måla,
Bör hon med Dygdens färgor präla,
Om mödan ej skal bli förspild.

Gudsfruktan Dygdens bästa sinneke,
Och Henne ständig fägring gaf;
GUDS ord war högst i Hennes tycke,
Hon derwid som en säker staf,
Sig stödde på sin lefnads ban,
En woro Hennes seg så jämna,
Att man des likar få kan nämna;
Wår werld wid dem är föga wan.

Dermot Wår Fru nog werlden kände,
Hon hölt des flård för hwad den war:
Et stoft, et glitter, et elände,
Hon lyckan inga offer bar:
En fast Hon lyckans häfwor fått
War Hon långt större än sin lycka,
Sielf afund kunde ej mistycka,
Om Hon bekommit större lott.

Hon yfdes ej af lyckans skänker,
Af gulletts glans ej lånte sken,
Hon hölt det för en mull som blänker.
Hon hedrades af hwar och en,
Fast Hon ej sökte heder få;
Hon råknade för större heder,
Att idla dygd och ädla seder,
Än högt på årans trappor gå.

Den Man som Hon sitt hjerta gifwit,
Hon ock all jordisk sällhet gaf;
Dock Hennes ågen dygd har blifwit
Den aldrastörsta del deraf,
Hon gjorde här hans Paradis;
Hon med sitt sällskap will bidraga,
At nu Hans frögd ock må tiltaga,
At tala efter menskligt wis.

Uck ja! I ewigt sälle Andar!
Wilt har Eret möte varit lårt:
Er fågnad sig nu sammanblandar
I frögdesång som ingen lårt,
Er skilnad varit knapt et år,
Eret himlasällskap ewigt warar;
GUD sidst och Edra ben förklarar,
Dem samma graf nu hysa får.

Men wårda Fru, fast Du Din maka,
Til Bägges frögd nu funnit har,
Dock blifwa med stor sorg tillbaka,
De Barn som Du här lämnat qwar.
Det får än awäljer deras bröst,
Som Farkårs död der nylig gjorde,
De största lindring af Dig sporde,
Som war, näst GUD, för dem en tröst.

Uck ja! Du war en wärdig Moder,
Ditt stoft skal ewigt wördadt bli,
En Sons, Ewa Döttrars tåre-floder,
Beklaga dödsens tyranni.
Din lefnad war för dem et lius,
En klar och härlig dygde-spegel,
Din sålla död blir ock en regel
At wandra rätt til fridsens hus.

Sy som du lefde wäl och stilla,
Så fick du ock en stilla dödd,
Sjelf döden kunde ej förwilla
Ditt sinnes lagn, med all sin nöd.
Du låg ej många dagar siul,
Du lärde dö, förän Du dödde,
Ditt hjerta derför icke blödde,
När denna konst skul gå i bruk.

Men wårt och mångas hjertan blöda,
För det din lefnad war så kort,
Nu saknar mången arm sin föda.
Nu har den gått från werlden bort,
Swars dygd och wett, som en Magnet,
Har höga, låga, til sig dragit,
Nu har den affked från oss tagit,
Som mönster war för arbarhet.

Dock sälla själ, Din bild ej glömmes
Så länge Dygdens bild är til;
Den stads i våra hjertan gömmes,
Swart himlen oss hållt föra wil;
Han oss wäl ändtlig til dig för,
Om wi Dig följie uti trona,
Far wäl Ditt Ständs Dygdådla Krona,
Nu himla Kronan Dig tilhör.

+

+

+

Dygden.

Går. Jämt.

Når.

Alt. Raglar.

Behåller. Sin. Liffighet.

Fast.

Annat. Skiftar. Fårgen.

Fruktar. Ej. Olyckan.

Som.

Intet. Kan. Råda.

Öfver.

Henne.

Ler. Åt. En. Tidfens. Flycktig. Och. Oftadig. Nåd.

Nögd.

Med. Sin. Lott.

Blir. Ej. Nedflagen.

I. Faran.

Vågar. Oförkråckt. Striden.

Och.

Vinner. Seger. På. Seger.

Hvaraf.

Hon. Förådlas.

Lik Gullet.

Som.

Lut-

Luttras. I. Eld.
Anser. Verldsens. Rikedom.
Som. Villostigar.
Des. Nöjen. Som. Röfvare.
Men.
Guds. Betraktande.
Som.
Des. Enda. Föremål.
Detta.
Har. Sal. Probstens. Bergmans.
Enke. Fru.

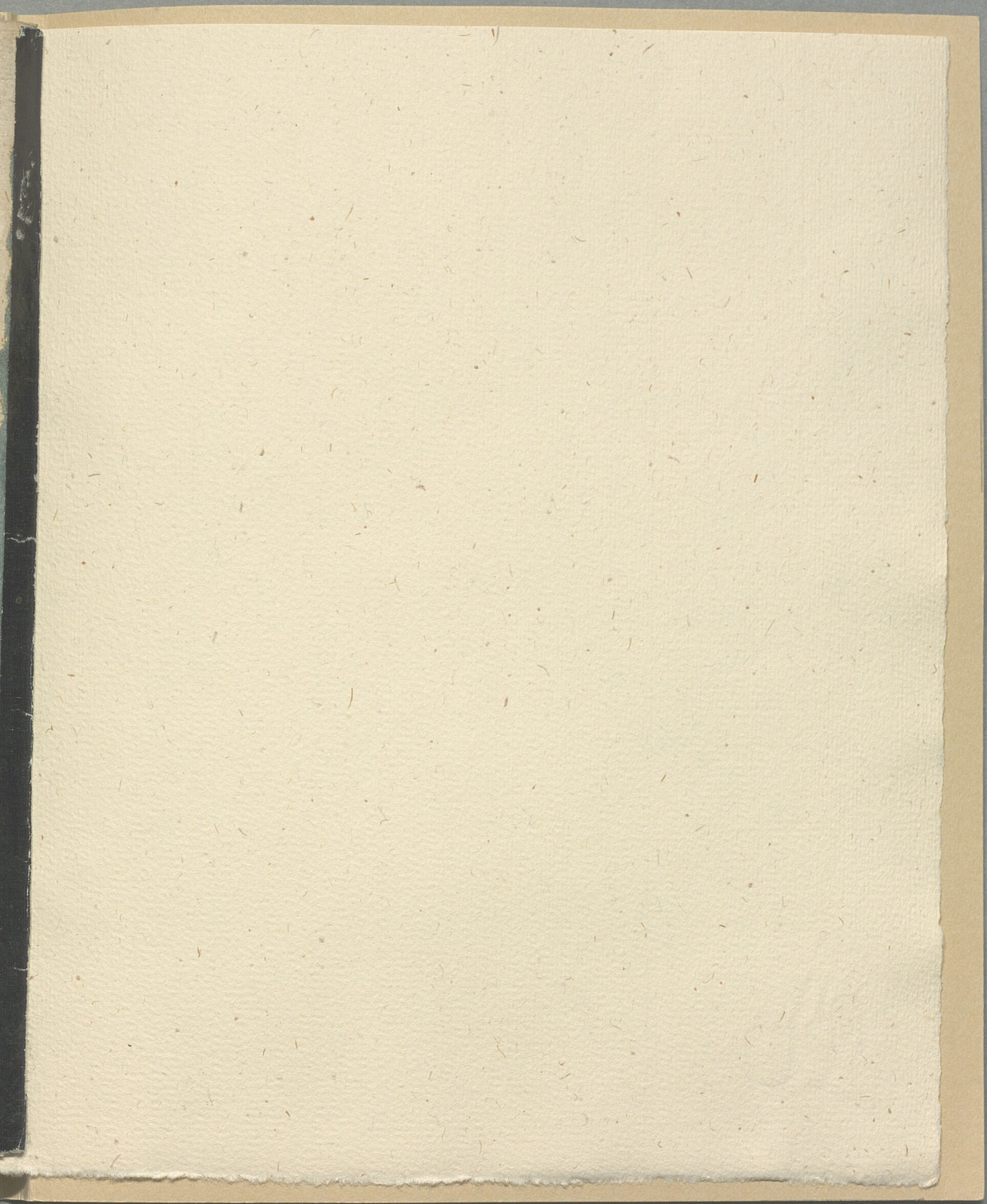
Fru. HEDVIG. POSSIETH.

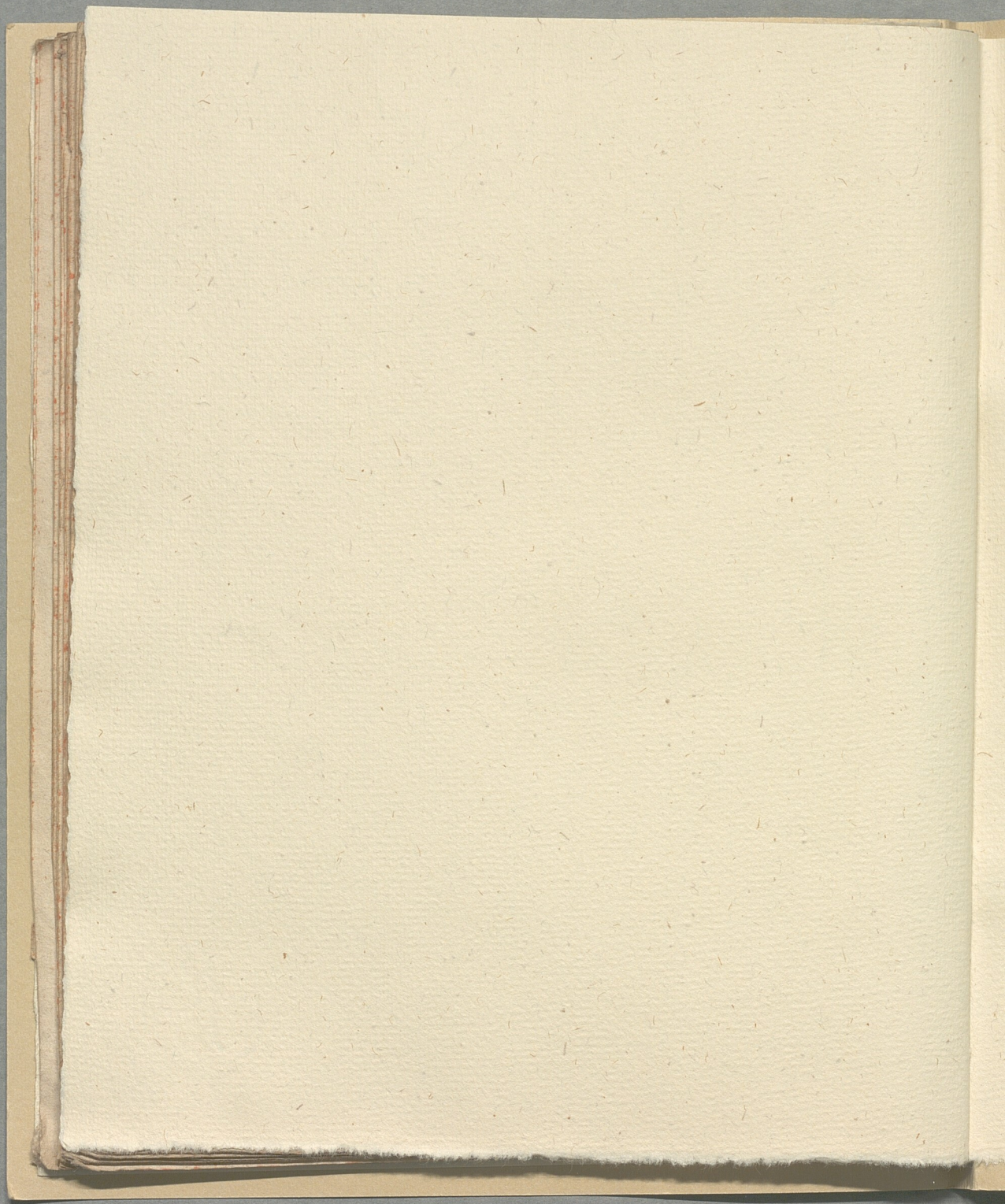
Haft.
Sig. Nogast. Bekant.
Hennes. Burkap. Har. Varit. I. Himlen.
Stått.
Som. Ett. Tråd.
Vid. Vattubåcken.
Vål. Rotadt.
Oryggelig.
Emot.
The. Bisra. Nordanvåder.
Med. Maria.
Utvalt.
Then. Bästa. Delen.
Som.
År. Varagtig. Ge-

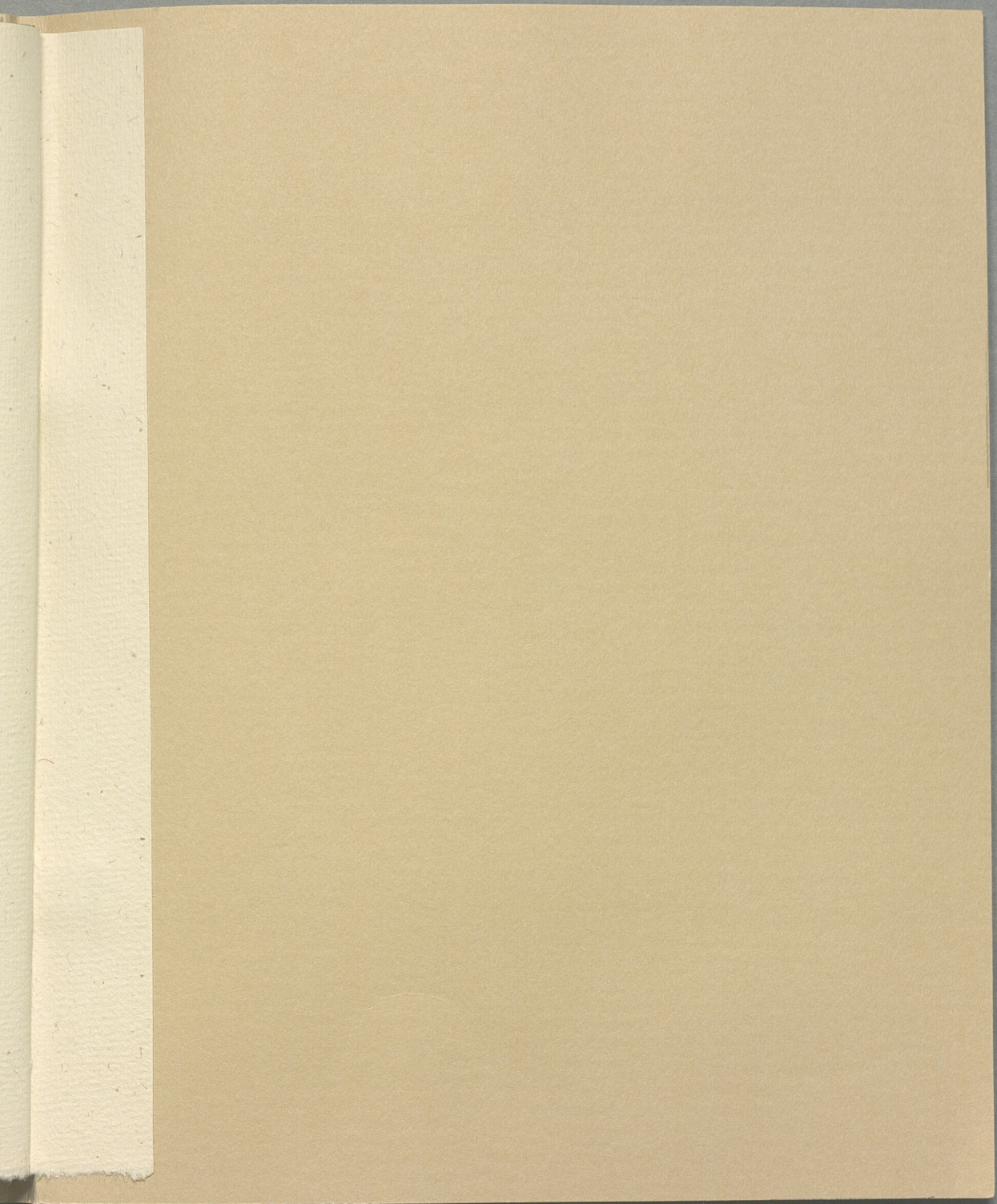
Genom. Bönen.
Öfvervunnit. Frestelsen.
Genom.
Frestelsen. Luttrat. Trona.
Genom.
Trona. Styrckt. Hoppet.
Genom.
Hoppet. Fullbordat. Kårleken.
I.
Kårleken. Fått. Liffens.
Krona.

ESAIAS. ALTBERG.

Genom. Bönan.
Övervunnit. Frellelsen.
Genom.
Frellelsen. Linnas. Fross.
Genom.
Fross. Svär. Höpner.
Genom.
Fross. Frellelsen. Kälchen.
Frellelsen. Kälchen.
Linnas.

www.books2ebooks.eu